

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

dronken zij eenige bekers. Het was een diep purperroode wijn, zoo koel dat de beker bedekt werd met een parelend waas, en toch scheen de drank als een vreemd vuur door de aderen te stroomen. Onder het drinken scheen alles als door een tooverwoord te stralen van grootere schoonheid; het scheen dat de muren van de zaal terugweken en dat het dak hooger werd. De lampen gloeiden als sterren tusschen de kettingen waaraan zij hingen en Sië's stem klonk den jongen man in de ooren als een zoete melodie, die uit verre verten door den droomerigen zomernacht klinkt. Zijn hart zwol van geluk, zijn tong werd lossen en er kwamen woorden over zijn lippen, die hij, naar hij dacht, nooit eerder zou hebben durven uitspreken. Toch deed Sië geen enkele poging hem het zwijgen op te leggen. Haar lippen glimlachten niet; maar haar groote amandelvormige oogen schenen te lachen van voldoening over zijn bewondering, en zij beantwoordde zijn blikken van hartstochtelijke vereering met een zachten blik vol liefde.

„Ik heb hooren vertellen,” zei zij, „over uw groote talenten en uw kunstzinnigheid. Ik zing zelf ook, hoewel ik volstrekt geen aanspraak maak op groote muzikale ontwikkeling. En nu ik de eer heb een professor in de muziek aan mijn tafel te zien, zal ik mijn verlegenheid trachten te overwinnen en u vragen met mij eenige liederen te zingen. Ik zou het bovendien zeer op prijs stellen, als ge u de moeite wilde geven mijn muzikale composities aan te hooren.”

„Het is aan mij u te danken voor de eer, die ge mij bewijst en het genoeg, dat ge mij verschaft door uw verzoek,” antwoordde Ming Wei. „En ik kan geen woorden vinden om u mijn dankbaarheid te zeggen voor deze buitengewone gunst.”

De dienstmaagd, in antwoord op een slag op een kleine zilveren gong, bracht de muziek en verliet de zaal. Ming Wei nam de manuscripten en begon ze vol verrukking te lezen. Het papier waarop ze geschreven waren, was van een bleekgele kleur en zoo licht alsof het van spinrag gemaakt was. Maar de noten en letterteekens waren die, welke honderden jaren geleden gebruikt werden en waren zoo zuiver van lijn, alsof Ché-Tchoo, de Genius van de Inkt, die niet grooter is dan een vlieg, ze zelf geteekend had. En de handteekeningen onder de composities waren die van Youen-tchin, Kao-pien en Thou-mou, groote dichters en componisten uit de dynastie van T'ang! Ming Wei kon een kreet van verrukking niet onderdrukken bij het zien van deze kunstschaten van zoo onschatbare waarde en zoo groote zeldzaamheid. Hij kon er nauwelijks toe besluiten ze zelfs maar voor een enkel oogenblik uit zijn handen te leggen.

„Oh,” riep hij, „dit zijn voorwerpen, die met geen goud te betalen zijn, kostbaarder dan alle schatten des keizers. Zij zijn werkelijk in het handschrift van die groote meesters

die zongen, vijf honderd jaar voor onze geboorte. En wat zijn ze prachtig bewaard gebleven. Dit moet die wonderbaarlijke inkt zijn, waarvan geschreven is:

„Na eeuwen blijf ik hard als steen, en de letters die ik maak zijn als lak”. En hoe goddelijk mooi is deze melodie; het lied van Kao-pien, vorst onder de dichters, en gouverneur van Sze Chouen vijf honderd jaar geleden.”

„Kao-pien! Kao-pien, geliefde,” fluisterde Sië met een onverklaarbaren gloed in haar oogen.

„Kao-pien is mijn lievelingsdichter en -componist. Ming Wei, laten wij samen zijn liederen zingen op de oude muziek, die oude muziek uit het gouden tijdperk, toen de menschen edeler en wijzer waren dan nu.”

En hun stemmen weerklonken door den met geur bezwangerden nacht even schoon als de stem van den wondervogel Lung-hoang; en ze smolten samen in zoetvloeiende harmonie. En toch kon Ming Wei op een oogenblik niet anders doen, dan stilzwijgend luisteren, zóó werd hij meegesleept door de onbeschrijfelijke bekoring van de stem van Sië! En terwijl de lampen in de kamer duister werden, alsof er een nevel omheen zweefde, stroomden de tranen van verrukking over zijn wangen.

En zoo ging het negende uur voorbij. Afwisselend spraken zij en dronken van den purperen wijn en dan zongen zij weer samen de liederen uit het tijdperk van T'ang tot laat in den nacht. Meer dan eens was Ming Wei op het punt heen te gaan. Maar dan begon Sië telkens een nieuw verhaal te vertellen, met die stem, welluidend als een zilveren klokje, over de groote dichters uit het grijs verleden, over de vrouwen die zij liefgehad hadden; en dan kwam hij weer onder haar betoovering en bleef.

En ten laatste begon ze een lied voor hem te zingen, zóó vreemd, dat hij alles om zich heen vergat en slechts kon luisteren in verrukking.

En toen het lied uit was en zij hem den beker wijn reikte, kon Ming Wei zich niet langer bedwingen. Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar hoofdje dicht tegen zich aan. En hij kuste haar lippen, die zooveel rooder en zooveel heerlijker waren dan de roode wijn. En zoo bleven zij bij elkander — en de nacht spoedde ten einde en zij merkten het niet.

IV

De vogels begonnen hun morgenlied te zingen, en de bloemen openden zich voor de stralen van de opgaande zon en Ming Wei moest op het laatst wel afscheid nemen.